

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 22Ek/1502/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120390370
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Ďuricová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6120390370.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného HVT, s.r.o., so sídlom Okružná 124/32, 962 71 Dudince, IČO: 35 833 815, v konaní zastúpený JUDr. Zuzana Kovalová, advokátka so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO:33762031 proti povinnej 1/ E. F., nar: XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko K. XXXX/XX, XXX XX L. L. a proti povinnému 2/ J. O., nar: XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko M. XXX/XX, XXX XX R., v konaní zastúpený JUDr. Marcel Ružarovský, advokát so sídlom A. Žarnova 11C, Trnava, o vymoženie 11259,15 EUR s príslušenstvom a trov exekúcie, vedenej pod sp. zn. 83EX 585/20 na exekútorskom úrade JUDr. Petra Kohúta so sídlom v Banskej Bystrici, Majerská cesta 35, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Ek/1502/2020 zo dňa 06. apríla 2021, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Ek/1502/2020 zo dňa 06. apríla 2021 **z a m i e t a**.

II. Oprávnenému sa nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Ek/1502/2020 zo dňa 06. apríla 2021 **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Dňa 06.04.2021 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 22Ek/1502/2020, ktorým zamietol návrh povinného 2/ na zastavenie exekúcie.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 61l ods. 3, § 200 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 193 tretia veta zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku a § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že povinný vo svojom návrhu označuje ako okolnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu, odsúdenie povinnej v 1. rade za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaný voči oprávnenému rozsudkom sp. zn. 5T/159/2017 Okresného súdu Zvolen zo dňa 16.10.2020, vykonateľným dňa 19.10.2020. V danom prípade sa jedná o tzv. starú exekúciu ukončenú „zo zákona“, t. j. opätovný návrh oprávneného podaný v režime zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preto oprávnený namietol tzv. prekážku rozsúdenej veci a predložil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Er/2387/2015 zo dňa 18.9.2018 o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie povinného v 2. rade v obdobnom prípade, potvrdené uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43CoE/63/2019 zo dňa 13.3.2019. Exekučný súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutkovú a právnu odlišnosť - skutočnosť vydania rozsudku sp. zn. 5T/159/2017 Okresného súdu Zvolen nejde o prekážku právoplatne rozsúdenej veci, avšak tak okresný ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach vyslovili právny názor, ktorý je exekučný súd povinný rešpektovať. Ďalej vyšší súdny úradník uviedol, že citované ustanovenie o vzťahu Exekučného a Civilného sporového poriadku stanovuje princíp subsidiarity Exekučného poriadku, t. j. Exekučný poriadok ako „lex specialis“ má prednosť pred Civilným sporovým

poriadkom ako „lex generalis“, pokiaľ upravuje problematiku odlišne. Exekučné konanie je svojou povahou konaním vykonávacím, pričom medzi ťažiskové ustanovenia patria § 45 Exekučný titul a nasl. ako aj ustanovenia o exekučnom konaní - § 50 a nasl. upravujúce samotné exekučné konanie. Exekučný súd je viazaný predovšetkým exekučným titulom, ktorým je v tomto prípade právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13C/41/2014-83 zo dňa 7.5.2015. Každý exekučný titul sa vyznačuje formálnou i materiálnou právoplatnosťou. Formálna právoplatnosť vykonávaného rozhodnutia znamená, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, resp. že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi, na ktorých sa právoplatnosť vzťahuje, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku, o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom. Odvolávanie sa povinného na ustanovenie § 193 Civilného sporového poriadku neobstojí, nakoľko v exekučnom konaní je súd viazaný výrokom exekučného titulu o plnení peňažnej, resp. inej povinnosti alebo iného vynúiteľného plnenia, ktoré v exekúcii vymáha od povinného subjektu súdny exekútor. Všeobecný civilný súd rozhoduje v zmysle citovaného ustanovenia § 193 v súvislosti so spáchanými trestnými činmi o náhrade škody, v prípadoch, keď poškodeného odkázal trestný súd s nárokom na náhradu škody na civilný proces, tak, ako odkázal aj vo výrokovej časti poškodeného (oprávneného) v samotnom rozsudku sp. zn. 5T/159/2017, ktorý predložil povinný 2., s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Vo vzťahu k porušeniu dobrých mravov vyšší súdny úradník uviedol, že z definície dobrých mravov ako aj ich použitia v súdnej praxi vyplýva, že odôvodňovať rozhodnutie súdu nepísanými spoločenskými pravidlami prichádza do úvahy len vo výnimočných prípadoch, keď je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa na postavení niektorého z účastníkov. Pri tom je potrebné mať na zreteli, aby korektív dobrých mravov nebol na ujmu princípu právnej istoty a aby neoslaboval neprimerane práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. V danom prípade existuje právoplatný a vykonateľný exekučný titul ako aj riadny zákonný postup (riadne a mimoriadne opravné prostriedky) na jeho zmenu, povinný už v minulosti bol exekučným súdom na zákonný postup zmeny rozsudku sp. zn. 13C/41/2014 Okresného súdu Banská Bystrica odkázaný. V danej situácii sa povinný 2. cíti byť obeťou povinnej 1., hoci využil spoločne s ňou nadštandardné služby kúpeľov bez zaplatenia a odmieta svoj diel finančnej zodpovednosti. Dožadovanie sa použitia dobrých mravov v danej situácii bezprecedentne zasahuje do práv veriteľa, ktorý disponuje vykonateľným exekučným titulom a zastavenie exekúcie by de facto znamenalo zo strany exekučného súdu odmietnutie spravodlivosti - denegatio iustitiae vo vzťahu k poškodenému veriteľovi (oprávnenému) a znemožnilo by oprávnenému uplatniť svoj nárok garantovaný právom. Povinný 2/ v predloženej rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/59/2017 nebol označený ako poškodený z trestného činu podvodu, ktorého sa dopustila povinná 1/, ako poškodený je označený jedine oprávnený v danej exekúcii. Z tohto dôvodu porovnávanie s prípadom sp. zn. 24CoE/37/2014, kedy Krajský súd v Trnave potvrdil rozhodnutie okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení z dôvodu, že jeden poškodený zo spáchaného trestného činu vymáha škodu od druhého poškodeného z toho istého trestného činu, nie je namieste. Pokiaľ má povinný 2. voči povinnej 1. iné peňažné pohľadávky spôsobilé na započítanie, nič mu nebráni, aby si ich do budúcnosti voči nej započítal. Návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je relevantný, nakoľko povinný neuviedol žiadny konkrétny právny dôvod, ktorý by bol spôsobilý vyvolať zastavenie exekučného konania. Exekučný súd už nijakým spôsobom nemôže zasahovať do konania, ktoré predchádzalo vzniku exekučného titulu. Konanie o návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom. Povinný mal možnosť brániť sa po doručení predmetného rozhodnutia podaním riadneho resp. mimoriadneho opravného prostriedku. Povinný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod pre zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. a b d Exekučného poriadku a ani mu nebol známy žiadny dôvod uvedený v § 61k ods. 1 písm. a b d Exekučného poriadku, pre ktorý by mala byť exekúcia zastavená. Povinný taktiež neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo by bránili jeho vymáhateľnosti, alebo iné dôvody, pre ktoré by mala byť exekúcia neprípustná. Skutočnosťou naďalej zostáva, že exekúcia sa vedie na podklade spôsobilého exekučného titulu. Povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, preto oprávnený v súlade so zákonom podal návrh na vykonanie exekúcie. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že v zmysle predloženej návrhu na zastavenie exekúcie nie je naplnený žiadny z dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku a návrh povinného na zastavenie exekúcie v súlade s § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podal povinný 2/ v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že mu vyšší súdny úradník nesprávnym postupom znemožnil realizovať jemu patriace práva a porušil tak jeho právo

na spravodlivý proces, ktoré v sebe okrem iného zahŕňa aj princíp kontradiktórnosti konania. Keďže povinnému 2/ nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bol princíp kontradiktórnosti porušený. Ďalej opakovane poukázal na rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/159/2017 (ďalej aj „trestný rozsudok“), z ktorého vyplýva, že trestného činu podvodu voči oprávnenému sa dopustila výlučne sama povinná 1/. On v tejto veci nebol ani podozrivý, ani obvinený ani odsúdený. Dokonca aj zo skutkovej vety rozsudku vyplýva, že iba povinná 1/ využila služby oprávneného a faktúru podpísala jeho menom bez toho aby on služby oprávneného využil. Ďalej opäť poukázal na ust. § 193 CSP, ktoré musí rešpektovať aj exekučný súd v exekučnom konaní a opäť uviedol, že exekučný titul je v rozpore s verejným poriadkom.

4. K uvedenej sťažnosti sa vyjadril oprávnený, ktorý uviedol, že možnosť oprávneného na vymáhanie jeho nároku v rámci exekučného konania vznikla voči tomu subjektu, ktorý porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu (OS BB sp. zn. 13C/41/2014), t. j. neuhradením súdom priznanej pohľadávky, ktorá bola oprávnenému priznaná právoplatným rozsudkom voči povinnej 1/ a povinnému 2/ z dôvodu neuhradenia plnenia na základe zmluvy o ubytovaní. Za ubytovacie služby a služby s ním spojené boli povinná 1/ a povinný 2/ v zmysle § 754 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinní zaplatiť oprávnenému ako ubytovateľovi cenu v lehotách určených ubytovacími poriadkami. Povinný 2/ bol ubytovaný spoločne s povinnou 1/ v Hotely Minerál a spoločne využívali služby hotela oprávneného. Trestný rozsudok nie je dôvodom na zastavenie exekučného konania voči povinnému 2/. Trestný rozsudok bol vynesený v zmysle trestného zákona, teda v intenciách iného než Civilného sporového poriadku a Exekučného poriadku. Skutočnosť, že povinná 1/ podpísala faktúru menom povinného 2/ nemá vplyv na exekučné konanie voči povinnému 2/.

5. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

7. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

9. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

14. Sudca po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka dospel k záveru, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie správne odôvodnil, preto sa sudca v danej právnej veci v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 404/2021 zo dňa 13.10.2021 „ústavný súd v súvislosti s prvou sťažnostnou námietkou dodáva, že pokiaľ sa súd rozhodne odkázať na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie, je taký postup prípustný za podmienky, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu je možné považovať za dostatočne odôvodnené /rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Boldea proti Rumunsku z 15.2.2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 33, rozhodnutie vo veci Albert proti Rumunsku z 16.2.2010, sťažnosť č. 31911/03, bod 40/. Európsky súd pre ľudské práva považuje odkaz na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie za postačujúci aj vtedy, pokiaľ sťažovateľ vo svojom oprávnom prostriedku uplatňuje v zásade rovnaký argument ako v predchádzajúcej fáze konania alebo žiadne špecifické výhrady voči napadnutému rozhodnutiu neuplatňuje (Meltex Lud. a Mesrop Movsesyan proti Arménsku, rozsudok zo 17.6.2008, sťažnosť č. 32283/04, bod 88“).

15. Nad rámec dôvodov uvedených v rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka, súd ďalej uvádza:

16. V prvom rade sa sudca vyjadruje k námietke povinného 2/ ohľadom porušenia jeho práva na spravodlivý proces, keď mu súd nedoručil vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie, ku ktorému by sa mohol vyjadriť. Súd v tejto otázke dáva do pozornosti, že Exekučný poriadok nepredpokladá doručenie vyjadrenia oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie povinnému. Vyšší súdny úradník pri vydaní rozhodnutia o návrhu povinného na zastavenie exekúcie postupoval v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku. Podľa cit. zákonného ustanovenia, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu. Zákonný bol preto postup vyššieho súdneho úradníka, keď po predložení návrhu na zastavenie exekúcie na rozhodnutie spolu s vyjadrením oprávneného k tomuto návrhu, o podanom návrhu povinného 2/ na zastavenie exekúcie rozhodol bez toho, aby mu predtým zaslal vyjadrenie oprávneného. Ďalej je potrebné prihliadnuť aj na koncentračnú zásadu upravenú v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. V návrhu na zastavenie exekúcie musí povinný uplatniť všetky rozhodné právne skutočnosti ku dňu podania návrhu a preto ani na prípadné ďalšie skutočnosti, ktoré by povinný 2/ uviedol v ďalšom vyjadrení, by už súd prihliadnuť nemohol. Súd v tejto súvislosti považuje za potrebné doplniť, že aj keď povinnému 2/ vyjadrenie oprávneného nebolo pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka doručené, voči rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bola prípustná sťažnosť v dôsledku čoho rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo konečné. Povinný 2/ v tomto exekučnom konaní mohol na vyjadrenie oprávneného reagovať podaním sťažnosti, ktorú nakoniec i podal a táto mala za následok, že sa o jeho návrhu na zastavenie exekúcie ďalej koná. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (napr. uznesenie IV. ÚS 20/2019 zo 17.01.2019) je zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v exekučnom konaní ako nesporovom konaní značne oslabená. Exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu. Exekučný súd nemal Exekučným poriadkom ani subsidiárne Civilným sporovým poriadkom stanovenú povinnosť, ani možnosť zasielať vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie na vyjadrenie povinnému, nakoľko zákonodarca po novele č.2/2017 Z.z. obmedzil možnosť právnych debát.

17. Vo vzťahu k ďalšiemu tvrdeniu povinného 2/, a to, že aplikáciou § 193 CSP a teda v dôsledku vydaného trestného rozsudku voči povinnej 1/ má dôjsť k zastaveniu exekúcie voči povinnému 2/ súd uvádza, že s takto interpretovanými závermi povinným 2/ nie je možné sa stotožniť.

18. Povinný počas celého základného konania skutočnosť, že spolu s povinnou 1/ uzatvoril tak ústnu zmluvu o ubytovaní podľa § 754 Občianskeho zákonníka ako aj zmluvu o poskytovaní služieb ako ani skutočnosť, že spoločne s povinnou 1/ si objednali a využívali spoločne tak stravovacie ako aj iné služby, nerozporoval. Súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia v základnom konaní - rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13C/41/2014 zo dňa 7.5.2015 v ktorom sa uvádza „.... vzhľadom k tomu že

ubytovacie a iné služby si odporcovia 1/ a 2/ objednali a využívali spoločne, bývali v jednom apartmáne spoločne, resp. striedavo, objednali si aj stravovacie služby a iné služby, žiadal navrhovateľ uhradiť túto pohľadávku od odporcov 1/ a 2/ ako spoločný záväzok odporcov 1/ a 2/ tak, aby boli títo zaviazaní na jeho zaplatenie spoločne a nerozdielne...“ „Súd na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaných právnych predpisov mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu jednak zmluvy o ubytovaní v zmysle § 754 Občianskeho zákonníka. Na základe takejto zmluvy, kde navrhovateľ vystupoval ako ubytovateľ a odporcovia 1/ a 2/ vystupovali ako objednávateľia ubytovacích služieb. Zároveň súd mal za preukázané, že ďalšia časť pohľadávky navrhovateľa voči odporcom 1/ a 2/ vznikla z titulu zmluvy o poskytnutí služieb ako zmluvy nepomenovanej, kedy navrhovateľ poskytol takéto služby odporcom 1/ a 2/...“ alebo „Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľ poskytol objednávateľovi prechodné ubytovanie na dohodnutú dobu v období od 11.08.2013 do 14.09.2013, pričom v rámci tohto ubytovania poskytol odporcom 1/ a 2/ aj služby spojené s ubytovaním. Zároveň na základe nepomenovanej zmluvy mal súd za preukázané, že boli poskytnuté aj ďalšie služby vyplývajúce z dodacieho listu...“. V základnom konaní ako odporca 2/ vystupoval povinný 2/.

19. Voči uvedenému exekučnému titulu - rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13C/41/2014 zo dňa 07.05.2015 povinný 2/ odvolanie nepodal.

20. Povinný 2/ uvádza, že rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 43CoE/63/2019 nie je pre súd v tomto konaní záväzné, lebo bolo vydané v inom konaní. Uvedené tvrdenie je opäť nesprávne. V danom prípade sa jedná o tzv. starú exekúciu ukončenú „zo zákona“, t. j. opätovný návrh oprávneného bol podaný v režime zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V rámci konania o tzv. starej exekúcií o obdobnom návrhu povinného 2/ (t.j. o zastavení exekúcie voči jeho osobe z dôvodu, že na povinnú 1/ rade bola podaná obžaloba) už rozhodoval tak Okresný súd Banská Bystrica v rozhodnutí pod sp. zn. 4Er/2387/2015 zo dňa 18.09.2018 ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí pod sp. zn. 43CoE/63/2019 zo dňa 13.03.2019, pričom sa jedná o rozhodnutia vydané medzi tými istými účastníkmi a na základe totožného exekučného titulu. Uvedené znamená že na danú vec sú plne aplikovateľné závery tak okresného súdu ako aj krajského súdu, v ktorých sa okrem iného uvádza aj „dôvod na ktorý poukazuje povinný v 2/ rade, teda podanie obžaloby na povinnú v 1/ rade, nie je zákonným dôvodom na zastavenie exekúcie. V tejto súvislosti súd uvádza, že ani prípadné rozhodnutie trestného súdu o vine obvinenej (povinnej v 1/ rade) za spáchaný trestný čin, nespôsobuje automaticky neprípustnosť exekúcie...“ Okrem uvedeného sa vo vyššie citovaných rozhodnutiach uvádza „...takéto rozhodnutie by mohlo byť dôvodom na podanie žaloby na obnovu konania (§ 397 a nasl. CSP), pričom až po prípadnej zmene pôvodného rozsudku v základnom konaní v prospech povinného v 2/ rade by mohol súd postupovať v intenciách § 57 ods. 1 Ex. poriadku.“

21. Povinný 2/ rade nepreukázal, že túto možnosť obrany opakovane spomínanú tak v rozhodnutí Okresného súdu (4Er/2387/2015) ako aj v rozhodnutí Krajského súdu (43CoE/63/2019) využil a teda, že podal žalobu na obnovu konania, ktorá by bola spôsobilá priniesť zvrät aj v predmetnom konaní.

22. Vo vzťahu k aplikácii § 193 CSP súd uvádza, že skutočnosť, že je v konaní viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal, nerozporuje, no trestný rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/159/2017 dopadá výlučne na vzťah medzi povinnou 1/ a oprávneným, pričom súd svoju viazanosť záverom o spáchaní trestného činu povinnou 1/ voči oprávnenému nespochybňuje. Ide však o rozhodnutie ktoré „upravuje vzťah“ výlučne len medzi povinnou 1/ a oprávneným. Trestný rozsudok v podstate len posilňuje validitu exekučného titulu vo vzťahu k povinnej 1/. Skutková veta trestného rozsudku nedopadá na vzťah medzi povinnou 1/ a povinným 2/, t.j. nekonštatuje, že povinná 1/ uviedla do omylu povinného 2/. Taktiež v skutkovej vete trestného rozsudku nie je uvedené, že povinný 2/ služby oprávneného nevyužil, tak ako znenie tejto skutkovej vety mylne a účelovo interpretuje povinný 2/. Je nevyhnutné si uvedomiť, že právny poriadok pozná zodpovednosť tak v rovine trestnoprávnej ako však aj v rovine civilno právnej, pričom na naplnenie trestnoprávnej zodpovednosti sa vyžaduje splnenie iných, odlišných podmienok, než na vyvodenie civilno právnej zodpovednosti (napr. len vyvodenie objektívnej hmotnej zodpovednosti za zverenú hodnotu nepostačuje aj na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za trestný čin sprenevery, kde sa vyžaduje úmysel, ako aj príčinná súvislosť medzi konaním a následkom. <<https://www.judikaty.info/document/ussr/33406/>> Uvedené však neznamená, že zodpovedná osoba nie je povinná spôsobiť schodok nahradiť). Preto len samotná skutočnosť že povinný 2/ nebol v trestnom konaní odsúdený za skutok tak ako je

definovaný v skutkovej vete trestného rozsudku u povinnej 1/ (no súčasne nebol ani oslobodený a ani nedošlo k zastaveniu trestného stíhania voči jeho osobe) nezakladá vylúčenie jeho civilno právnej zodpovednosti, t.j. žiadnym spôsobom nepreukazuje, že povinný 2/ služby oprávneného nespotreboval (neskonzumoval, nečerpá).

23. V tejto časti súd ešte záverom pripomína, že exekučný súd je viazaný exekučným titulom, ktorým je v tomto prípade právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13C/41/2014. Exekučný súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou. Vo vykonávacom konaní už súd vychádza z vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože len vykonáva to, o čom už bolo rozhodnuté a nenahrádza súd, resp. iný orgán, v základnom konaní v jeho rozhodovacej činnosti. Skutočnosti namietané povinným 2/ (že služby oprávneného využívala výlučne povinná 1/) spadajú do obdobia pred vydaním exekučného titulu, preto nie sú spôsobilé privodiť zmenu, ani zrušenie napadnutého rozhodnutia. Exekučný súd je obsahom exekučného titulu viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytykané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20Cdo/1940/2008). Uvedené je potrebné aplikovať na predmetnú vec o to viac za stavu, keď rozsudok v civilnej veci (exekučný titul) sa vzťahuje priamo na povinného 2/ a oprávneného kým rozsudok v trestnej veci sa vzťahuje len na povinnú 1/ a oprávneného (nie na povinného 2/).

24. Na uvedených záveroch nemenia nič ani ďalšie rozhodnutia predložené povinným 2/ nakoľko tieto môžu poskytnúť osobnostný obraz povinnej 1/, s prejednanou vecou však nesúvisia.

25. Vo vzťahu k ďalšej námietke povinného 2/ rade spočívajúcej v tom, že výkon exekučného titulu je v rozpore s dobrými mravmi súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka „v danej situácii sa povinný 2. cíti byť obeťou povinnej 1., hoci využil spoločne s ňou nadštandardné služby kúpeľov bez zaplataenia a odmieta svoj diel finančnej zodpovednosti. Dožadovanie sa použitia dobrých mravov v danej situácii bezprecedentne zasahuje do práv veriteľa, ktorý disponuje vykonateľným exekučným titulom a zastavenie exekúcie by de facto znamenalo zo strany exekučného súdu odmietnutie spravodlivosti - denegatio iustitiae vo vzťahu k poškodenému veriteľovi (oprávnenému) a znemožnilo by oprávnenému uplatniť svoj nárok garantovaný právom“, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

26. V súvislosti s prejavom nespokojnosti povinného 2/ s rozhodnutím predloženým exekučnému súdu ako exekučný titul, exekučný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, nie je právo na úspech v spore, resp. právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany sporu ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strán sporu. Tu súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010), ktorý konštantne uvádza, že nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

27. Súd na podklade vyššie zistených skutočností dospel k záveru, že preskúmané uznesenie je vecne správne. Z uvedených dôvodov nemohol konať inak, než postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) sťažnosť povinného 2/ podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietnuť.

28. Keďže povinný 2/ inicioval návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, súd rozhodoval v súlade s § 199d a nasl. Exekučného poriadku aj o náhrade trov exekučného konania s tým súvisiacich.

29. Pretože súd prvej inštancie sťažnosť povinného 2/ zamietol, nárok na náhradu trov konania o sťažnosti by súd priznal oprávnenému ako úspešnej strane. Nakoľko si však oprávnený žiadne trovy v súvislosti s konaním o sťažnosti povinného 2/ neuplatnil, súd rozhodol tak, že oprávnenému náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§